

Nieuwsbrief

September 2024

Marjanne
in Zambia

Lieve familie, vrienden en nieuwsbrieflezers,

Het blijft onwerkelijk. De ene avond ben je nog met honderden Zambianen op een conferentie, waar ik samen met mijn directeur en zijn vrouw jaarlijks heenga om te netwerken. De andere avond ben je, na 21 reisure 'gewoon' weer in Nunspeet.

Dankbaar voor een voorspoedige reis. Dankbaar voor een schoongemaakt huisje. Dankbaar voor een warme douche. Dankbaar voor een fris opgemaakt bed. Dankbaar voor de stilte.

Na een nacht, die ze in Zambia 'an one way traffic night' zouden noemen, ontwaakte ik enigszins verward. Ik moest echt even om me heen kijken om te realiseren waar ik was. Daarna pakte ik de draad hier gewoon weer op alsof ik niet weggeweest was. Dat is toch zo'n zegen! Dat heb ik ook altijd als ik weer in Zambia aankom. Wennen? Nee, hoor... Gewoon gelijk weer lekker aan het werk.

De laatste nieuwsbrief schreef ik net voor ik aan de reis door de Westelijke Provincie begon. Een heel nieuw gebied voor mij. Ik moest allereerst naar Senanga, zo'n 700 kilometer ten Westen van Lusaka, waar ik na de vorige trip door de Zuidelijk Provincie was aangeland. Deze nieuwe reis kostte ons 2 lange dagen op de weg. Een dame was mijn chauffeuse, zodat ik liggend de gratis rugmassage kon doorstaan. Wat een weg! Er was een deel van zo'n 60 kilometer waar we meer dan 3 uur over deden. Een en al kuil en hobbels!

We kregen er nog iets gratis bij; een heel deel van de eerste reisdag trokken we dwars door een wildpark. Vanwege overstekend wild mocht je daar niet harder dan 80 km/uur en in het donker maar 50 km/uur. Een groot deel van het gortdroge park was zwartgeblakerd door de jaarlijkse veldbranden. Toch zagen we heel wat bokken, apen, wrattenzwijnen en zelfs nog een paar olifanten.

Rond zonsondergang hadden we er 400 kilometer opzitten. Daar hadden we bijna 12 uur over gedaan! We overnachtten op een plekje vlakbij de hoofdweg, zodat we de volgende dag snel door zouden kunnen. Maar een spijker in een van onze banden zorgde voor een paar uur vertraging. We waren dankbaar dat dit niet onderweg was gebeurd en dat we vlakbij een bandenreparatiebedrijfje hadden overnacht!

Uiteindelijk kwamen we veilig in Senanga aan. Een bijna woestijnachtige gebied; overal een diepe laag warm, wit zand met her en der cashewnootbomen. Het was best een uitdaging om hier een groep dames van verschillende kerken uit de omgeving een zondagsschooltraining te geven. Er was er maar eentje die Engels sprak en ik spreek geen Lozi. Met mijn kennis van het Nyanja kwam ik hier niet ver.

Vragen of meer weten?

Neem gerust contact op met de thuisfrontcommissie: TFC Marjanne in Zambia | p/a Kuntzestraat 94 | 8071 KV Nunspeet
t (0341) 26 08 93 | e marjanneinzambia@gmail.com

Adres Marjanne Hendriksen: p/a Laan 44-C | 8071 JB | Nunspeet
t 00260 96 8092776 | e marjannehendriksen@hotmail.com

Maar met kernwoorden in hun eigen stamtaal op kaartjes konden we toch de kern overbrengen.

Vanuit Senanga gingen we terug naar Mongu voor een training aan voornamelijk kerkleiders. Een van de mannen was op een gegeven moment nogal ontroerd door wat hij leerde over wat de Bijbel zegt over het doorgeven van het Evangelie aan kinderen. "Dit heb ik nooit geweten. Dit is wat onze kerken nodig hebben!" Ja, toen moest ik ook wel even slikken ... Het is zo mooi om te merken dat de basistraining die ik mag geven echt in korte tijd een verschil kan maken. Achter elke kerkleider zie ik een gemeente, achter elke juf of meester een groep kinderen ...

Vervolgens trokken we naar Kaoma. De kerk daar was maar moeilijk te vinden. Het was een voormalig kippenhok. Daar deden we een training voor een gemeente. Er was hier ook een vluchtlinge uit Angola. Zij sprak alleen Portugees. Dus werd elke zin die ik uitsprak in twee andere talen vertaald.

Toen we in Kaoma op dezelfde plek overnachtten als op de heenweg, bleken weer een spijker in een autoband te hebben. We vonden dit wel een beetje verdacht ... maar konden niets anders dan maar weer iemand vragen om de band te repareren. Uiteindelijk kwamen we veilig in Lusaka aan. Mijn vier maanden trekken door Zambia zat erop. Ik mocht naar huis op de zendingspost! Heerlijk twee maanden in de stille bush! Nou ja, dan hebben we het natuurlijk niet over de luid kakelende kippen van mijn buurman die mijn hele tuintje leeggevreten hadden en het liefst op mijn veranda bivakkeren, op mijn rieten bankje of zelfs op mijn buitentafel en daarop hun viezigheid achterlaten. We hebben het ook niet over de knagende eekhoortjes boven mijn plafond, die met name 's nachts daar rondansen. We hebben het ook niet over mijn gil toen de buitendeur uit de sponning viel. De rust van even niet wekelijks verkassen, was heerlijk!

Ook heb ik ontzettend genoten van het lesgeven aan onze Bijbelschoolstudenten. Zowel officieel in de klas tijdens de cursus 'Kinderwerk in de kerk' als minder officieel op mijn veranda als de mannen mijn naaimachine gebruiken om kleding te herstellen.

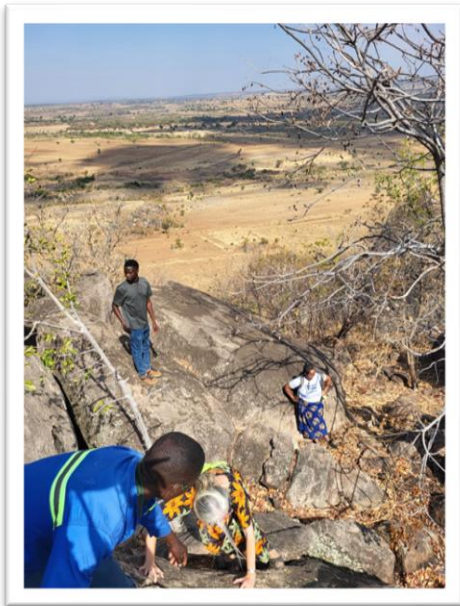

Ze noemen me 'mama Mariyana' of 'Ambuya' (oma), de hoogste vorm van respect. We hebben dit jaar een groot aantal jonge studenten. Als ze een spelletje komen doen bij mij thuis, krijg je de prachtigste gesprekken.

In die twee maanden thuis hebben we ook een paar activiteiten gedaan om staf en studenten samen te binden. Op een zaterdagmorgen beklommen we een rotsblokkenberg, nadat we vanaf de post een uur hadden gelopen. Het leverde veel waardevols op: een magnifiek uitzicht en kennis van karakters!

De Oudhollandse spelletjesmiddag was hilarisch! De directeur had mij gevraagd om nog eens zo iets te regelen. Vroeger deed ik dat op mijn verjaardag, maar tegenwoordig vier ik dat feit in Nederland. (Dank aan ieder die deze dag feestelijk maakte door een kaartje, mailtje of appje! Het was een stroom aan felicitaties. Erg leuk!)

We hadden een heel spellencircuit opgetuigd in mijn achtertuin. Geblinddoekt snoephappen blijft leuk.

Ballontrappen ook. De waterestafette en de quiz over de Bijbel vielen goed in de smaak. Mijn favoriet is de geblinddoekte kruiwagenrace. Wat een lol!

Wat ook mooi was, is dat ik meer en meer ervaar dat ik overbodig begin te raken op de zendingspost zelf. De kinderclub gaat wekelijks door. Het kleuterklasje op mijn veranda loopt lekker.

Het scholenproject voor de dorpen om de post heen staat gelukkig weer goed op de rails. Wat een zegeningen! Wat dat betreft heb ik ook alle ruimte om door het land te trekken om elders les te geven. En ook alle ruimte om voorlopig weer een poosje vanuit Nederland zendingswerk te doen.

We hebben de draad van Bijbelvideo's maken voor kinderen weer opgepakt. Ook het schrijven van een lesboek voor Afrikaanse Bijbelscholen is volop in bedrijf. Verder zijn er al een mooi aantal gastlessen en presentaties aangevraagd. Prachtig om te mogen doen! Ik vertel graag over de lessen die ik op het zendingsveld zelf leer en ook over de lessen die ik mag geven. De Heere doet machtige dingen! Daar mogen we Hem dan samen voor eren! Schroom dus niet als u/jij hier meer over wilt horen en zien ...

Een hartelijke groet,
Marjanne